

Armsad Herdis Sikka lähedased, sõbrad ja relvavennad.

Sõda murdis noore elu.

Ka kõige hoolikamalt valitud lohutussõnad kõlaksid siin õõnsalt ja lohutamatuult.

Aga ma tahan, et te teaksite: nooremseersant Herdis Sikka võitles õige asja eest. Ta võitles kurjuse ja vägivalla vastu, turvalise ja eduka Afganistani eest, kokkuvõttes rahulikuma maailma eest. Nii seisis nooremseersant Herdis Sikka Eesti kui NATO liikme julgeolekuhuvide eest, milleks on sõjalise liiduna tugev, ühtne ja oma operatsioonides edukas allianss.

Afganistan ja eriti Lõuna-Afganistan, kus teenivad Eesti kaitseväelased, on ohtlik paik. Väga ohtlik. Ja teistpidi, kui see oleks turvaline koht, siis meid polekski seal tarvis. Siis polekski vaja noorte meeste julget valikut lahingutandriks minna ja koduste tuge, mis selle mineku võimalikuks teeb. Praegu on meil seda kõike hädasti vaja.

Ma kummardun teie julguse ees, sõdurid.

Kinnitan Afganistanis sõdivatele kaitseväelastele, et te ei ole ükski. Teie kõrval on meie liitlased NATO-s ja ÜRO-s, kuid teie selja taga on Eesti toetus. Kodu toetus.

Just sel põhjusel pöördun ma kõigi kaasmaalaste poole lihtsa ja inimliku palvega. Palun teid, toetagem igati oma sõdureid sel kaugel ja ohtlikul missioonil ning toetagem nende lähedasi siinsamas, meie keskel. Olgem neile mõistvaks tagalaks.

Lahutagem teineteisest poliitilised otsused ja sõdurid, kes neid otsuseid täidavad. Kui keegi peab vajalikuks avaldada arvamust selle operatsiooni tulevikust, siis Eestis kui demokraatlikul maal on see igati normaalne. Ent meie sõduritele ning nende peredele kuulugu nii meie riigi kui ka meie ühiskonna kõige tugevam toetus ja poolehoid. Kuigi vabatahtlikult elukutselise kaitseväelase elu valinud, on Eesti sõdurid just Eesti riigi poolt ja Eesti riigi huvides välismissioonile saadetud.

Seejuures ei räägi ma vaid täna Afganistanis teenivatest kaitseväelastest. Pean silmas ka neid, kes on olnud kas sellel või Iraagi missioonil ning erilise rõhuasetusega neid noori mehi ja naisi, kes on välismissioonidel vigastada saanud.

Neist keegi ei tohi tunda üksi- ja mahajäetuse tunnet. Põhimõte peab olema selge – nii nagu me ei jäta kunagi oma sõdureid maha lahinguväljale, ei jäta me neid tähelepanu, hoole ja mõistmiseta siis, kui nad on saanud raskelt vigastada ning tagasi kodus. On riigi kui oma sõdurite sõttasaatja kohus aidata neil siin oma eluga võimalikult hästi toime tulla ja mitte murduda. Nagu me kahjuks – mul on sellest väga kurb – teame, võib vigastatud sõjamees langeda ka kodus.

Täna, seistes langetatud päi ja leinamõtteis Eesti lipuga kaetud noore võitleja Herdis Sikka sarga juures, on meie mälus ja pilkude ees, vaikselt rivis kõik Eesti välismissioonidel Iraagis ja Afganistanis langenud sõdurid: Andres Nuiamäe, Arre Illenzeer, Kalle Torn, Jako Karuks, Ivar Brok, Allain Tikko, Eerik Salmus, Raivis Kang, Kristjan Jalakas. Ja mõtleme ka koju tagasi tulnud, kuid ometi lahkunud Aare Viirmaale.

Koos Herdisega on igaüks neist seisnud Eesti eest. Seisnud meie eest. Eesti ei unusta teid. Meie ei unusta teid.

Kallid Herdis Sikka lähedased, teile kuulub minu sügavaim kaastunne.

Andku teile tuge teadmise, et me ei unusta iial teie poega ja venda, sest:

„... aeg, mis on tekkinud, enam ei haju,

kui seda jäävust ka meeled ei taju.,
(Artur Alliksaar)

Puhka rahu, Herdis. Eesti riigi nimel ma tänan sind su teenistuse eest.